

Önképzőköri foglalkozás

2015. január 23. péntek, 15.00-16.30

Németh László Városi Könyvtár, Hódmezővásárhely

Rembrand és Rembrandt, Vermeer és Frans Hals és Rembrandt... őket nézzük szerdán Budapesten, és őket néztük ma is, a foglalkozáson; szép lesz, minden bizonnyal. Annyit leszögezhetünk, hogy a holland és belga kiejtésben, a flamandban és németalföldiben nem vagyunk erősek, így Rembrandt kortársai és tanítványai jobbára betűk és képek maradnak számunkra, de ettől még igazi élvezői lehetünk a tárlatnak.

Nincsen nagyobb festő Rembrandtnál, gondoljuk elfogultan, hisz bizonnyal vannak, akik Luinira, akik Magnascóra, mások Riberára vagy Murillóra esküsznek, de olyanok is, akik Ferenczy Béniben találták meg az egyetlen. Bródy Sándor Rembrandt-ciklusában a gyarló, gyötrődő, poklokat járó embert kutatja, és saját arcmására lel. Most azt olvastuk, hogy senki nem volt akkora tanító, mint a névtelen sírban nyugvó világ-legnagyobbja, annyi tanítványa, követője, utánozója akadt. Mi csak borzongunk és ámulunk Minerváját, belülről sugárzó csirkés lánykáját, Belszár aranydíszes köpönyegét, Titus angyali szépségű arcát, az első önarckép űzött kis csavargóját látva, vagy felülmúlhatatlan könyvcsendéleteit: az emlékezet tereit.

Igyekszünk szerdán mindent megfigyelni,

de ne feledjük azt sem, milyen szívesen néztük a mai foglalkozás első harmadában a szép, harmonikus, megnyugtató [Pérel Zsuzsa-szötteket](#) Németh Katink értő bemutatásában!